

Arrest

nr. 231 609 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROOMS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROOMS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 68-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren in de hoofdstad Caracas. U woonde tot uw vertrek gedurende zo'n veertig jaar in de wijk Chacao in de stad Caracas. Uw ouders zijn overleden. Uw broer R.R. – een gepensioneerd elektrisch ingenieur – woont in Maracay in de staat Aragua.

Uw zus N.B. – een gepensioneerd leerkracht – verblijft eveneens in de staat Aragua, in de stad Cagua. U bent gescheiden. Uw zoon C.E. woont in België en beschikt over de Belgische nationaliteit.

Volgens uw verklaringen vertrok u enkel omwille van de algemene economische en sociale situatie in Venezuela. U geeft aan dat er een gebrek was aan voeding en nutsvoorzieningen. U verklaart dat u, terwijl u in de rij stond bij een voedingswarenwinkel, drie keer bent flauwge gevallen. Nog geeft u aan dat u reeds een hoge leeftijd heeft en dat medicijnen voor uw schildklier en hoge bloeddruk in Venezuela niet beschikbaar zijn. Voorts geeft u aan dat bij vertrek uit Venezuela op de luchthaven in Caracas de dienstdoende guardia de door u ingepakte zoetigheden heeft opgegeten.

U vertrok op 16 juli 2017 uit Venezuela en reisde via Aruba en Nederland (Schiphol) naar België. Op 7 september 2017 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat de steun van uw zoon voor voeding, nutsvoorzieningen en medicijnen in de toekomst ontoereikend zal zijn. Ook stelt u dat u een carnet de la patria zal nodig hebben om aan voeding te geraken, terwijl u in het verleden niet over zo'n document beschikte, en niet van plan bent om zo'n document aan te vragen ingeval van terugkeer. Daarnaast vreest u dat uw pensioen van u wordt afgenomen omdat u niet meer in het land verblijft, en dat uw appartement ingenomen zal worden door de Venezolaanse overheid omdat het niet bewoond is.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uitgegeven op 1 november 2014; uw vervallen origineel paspoort, uitgegeven op 21 mei 2010; uw vervallen origineel paspoort, uitgegeven op 3 juli 2006; uw originele cedula, uitgegeven op 31 augustus 2012; tien overschrijvingsbewijzen van geldwisselkantoren en bank van uw zoon naar u in Venezuela, gedateerd in 2014 en 2015; en drie gemeentelijke bewijzen van inschrijving op het adres van uw zoon in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw documenten en uit uw verklaringen blijkt immers dat u een gevorderde leeftijd hebt en dat u problemen heeft met uw schildklier en bloeddruk. Ook blijkt u artrose te hebben in uw heup. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er voor uw persoonlijk onderhoud een aangepast lokaal voorzien en kreeg u de mogelijkheid om extra pauze in te lassen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U verklaart dat u Venezuela enkel hebt verlaten omwille van de algemene economische en sociale situatie (CGVS, p. 10). U concretiseert dit door te stellen dat u medicatie nodig hebt die niet beschikbaar is in Venezuela. Uw zoon stuurde deze medicatie naar u op, maar de invoer van medicijnen was moeilijker geworden (CGVS, p. 10). Daarnaast stelt u dat u tot drie keer toe flauwge gevallen bent in de rij voor een voedingswarenwinkel (CGVS, p. 9). Wat deze gezondheidsproblemen betreft moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Nog verklaart u dat u vreest dat u met het geld dat uw zoon opstuurt geen medicijnen, voeding en nutsvoorzieningen meer zal kunnen betalen (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter niet aannemelijk. Zo geeft u immers aan dat uw zoon u frequent bijstond middels onder meer het versturen van voedselpakketten en medicijnen alsook via geldoverschrijvingen (CGVS, pp. 8, 9, 10). U geeft geen enkele reden aan om aan te nemen dat deze steun in de toekomst niet meer zou kunnen volstaan. Uw vrees dat de toekomstige steun van uw zoon niet meer zal volstaan, is bijgevolg niet gestoeld op enige concrete aanwijzing of gebeurtenis. Uw uitspraak volstaat niet om tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in Venezuela te besluiten.

U verklaart nog dat u een carnet de la patria zal nodig hebben om aan voeding te geraken, terwijl u in het verleden niet over zo'n document beschikte, en niet van plan bent om zo'n document aan te vragen ingeval van terugkeer (CGVS, p. 9). Dat u geen carnet de la patria zou hebben, en er geen zou willen aanvragen in de toekomst, is een blote bewering die bovendien niet strookt met het door u geschetste profiel. Zo was u nooit lid van een politieke partij, nam u nooit deel aan betogingen of manifestaties en spreekt u zich ook in België niet expliciet uit over de Venezolaanse politiek (CGVS, p. 10). Dat u omwille van idealistische en politieke voorkeuren bij een eventuele terugkeer naar Venezuela geen carnet de la patria zou willen verwerven, is in deze een al te voorbarige uitspraak. Hoe het ook zij, het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen carnet de la patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra beoordeling 15b).

U geeft nog aan dat uw pensioen van u kan worden afgenomen omdat u niet meer in het land verblijft (CGVS, p. 7). Nog geeft u aan dat uw appartement kan worden afgenomen door de Venezolaanse regering omdat het momenteel niet wordt bewoond (CGVS, p. 7). Uw voorgehouden vrees blijft echter beperkt tot een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. U stelt simpelweg dat de overheid uw pensioen of uw appartement kunnen innemen, zonder daarbij evenwel te verwijzen naar concrete indicaties of gebeurtenissen (CGVS, p. 7). U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Voorts geeft u aan dat bij vertrek uit Venezuela op de luchthaven in Caracas de dienstdoende guardia de door u ingepakte zoetigheden heeft opgegeten (CGVS, p. 5). U ondervond geen andere problemen bij uw vertrek (CGVS, p. 5). In dit verband moet worden opgemerkt dat het gaat om een geïsoleerd gemeenrechtelijk incident van ontvreemding waarover u al lachend vertelt (CGVS, p. 5). De eenmalige ontvreemding van snoep door een overheidsambtenaar kan bezwaarlijk beschouwd worden als daad van vervolging of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85).

Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela nog een appartement en wagen heeft (CGVS, pp. 7, 8). Nog werkte u heel uw leven in het veld van de human resources. U werkte in het verleden voor een telefonie maatschappij en voor een bedrijf dat consumptiegoederen verkocht van merkvoedingswaren van onder meer Gelatina Royal, Delmonte en Nabisco (CGVS, p. 8). Na uw carrière ontving u pensioen en ook uw zoon sprong financieel frequent bij om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS, pp. 7, 8). Zo stuurde uw zoon – die omstreeks 2008 Venezuela inruilde voor de VS omwille van studies en werk (CGVS, p. 7) – toen hij in Miami verbleef u al voedselpakketten op (CGVS, p. 9) en stuurde hij ook frequent geld en medicatie naar u op (CGVS, pp. 9, 10). De frequente steun van uw zoon wordt bovendien gestaafd middels de tien voorgelegde overschrijvingsbewijzen van geldwisselkantoren en bank. Daarnaast verzorgde uw zoon tot december 2017 een Venezolaanse ziekteverzekering en onderging u elk jaar een medische controle (CGVS, p. 12). Tot slot reisde u in het verleden onder meer naar de Verenigde Staten, Costa Rica en België (CGVS, pp. 4-5) op kosten van uw zoon (CGVS, p. 5) en verbleef u voor uw aankomst in België een week als toerist op het eiland Aruba (CGVS, p. 9). Ook deze reis werd overigens door uw zoon gefinancierd (CGVS, p. 9). Voorts blijken uw broer en zus nog woonachtig in Venezuela. Zij wonen allebei in een eigen woning, genieten van een pensioen en worden eveneens bijgestaan door hun in het buitenland woonachtige kinderen (CGVS, pp. 6, 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde paspoorten van uzelf en uw identiteitskaart leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Voorts wijzen de drie gemeentelijke bewijzen van inschrijving op het adres van uw zoon in België er enkel op dat u in België bij uw zoon inwoont. Dit wordt evenmin betwist.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 januari 2019 in een eerste middel een schending aan van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*, *"artikel 62 van de Vreemdelingenwet"*, *"artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"*.

Verzoekster haalt aan dat *"Venezuela niet zomaar een land is dat enkel armer is dan België, maar een land dat zodanig aan de grond zit dat het onmogelijk is om er een menswaardig bestaan te leven"*. Zij beklemt toont dat zij Venezuela verliet *"uit angst voor honger, gebrek aan medische verzorging en medicatie, onzekerheid en de gevaren die uit de armoede voortvloeien"*. Verzoekster stelt dat de situatie in Venezuela *"er voor zorgt dat er in zeer hoge mate criminaliteit heerst en de overheid niet meer in de positie is hiertegen effectief op te treden"*.

Verzoekster meent dat uit de weigeringsbeslissing (*"Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflict gerelateerd en doorgaans doelgericht van aard."*) kan worden afgeleid dat er wel degelijk geweldpogingen in Venezuela plaatsvinden die conflict gerelateerd zijn. Ze vervolgt dat het percentage van de geweldpogingen niet van belang is en dat de meest geringe kans voor verzoekster ook dient beschermd te worden. Verzoekster betoogt dat er wel degelijk een groot gevaar voor geweld is, dat dit blijkt uit de artikelen die bijgevoegd zijn bij het beroep en dat het CGVS toegeeft *"dat er geweld is en dat het niet alleen conflict gerelateerd geweld is"*.

Verzoekster haalt de artikelen *"Venezuela: acts of violence highlight government's disregard for human rights"* en *"Artikel Human Rights Watch: Veiligheidsdiensten Venezuela maken zich schuldig aan martelingen"* aan. Verzoekster betoogt dat wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan duidelijk is dat *"geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn. Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161"*.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van *"schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)"*.

Verzoekster verwijst integraal naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel. Als eerste middel de algemeen economische en sociale toestand en als tweede middel een zo hoge criminaliteit dat de veiligheid van burgers in het gevaar is.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoekster in een eerste middel een schending aan van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*, *"artikel 62 van de Vreemdelingenwet"*, *"artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"*.

Verzoekster wijst erop dat *"er wel degelijke een extreme toestand van armoede heerst in Venezuela"*. Ze legt uit dat de precaire levensomstandigheden blijken uit de bijgevoegde artikelen van de inventaris van dit beroep en stelt dat de elementaire levensbehoeften als voeding, hygiëne en huisvesting wel degelijk zwaar zijn geschonden in Venezuela. Ze haalt de artikelen *"Venezuela is een rijk land. Maar de regering heeft alles kapot-gemaakt"* en *"Emergency plan for refugees and migrants from Venezuela launched"* aan.

Verzoekster betoogt dat haar huisvesting niet verzekerd is, nu door het lange leegstaan van de woning de kans reëel is dat de Venezolaanse regering deze woning heeft ingenomen. Verzoekster wijdt uit dat leegstaande woningen zelfs in België gebruikt worden als kraakpanden en dat het zeer waarschijnlijk is dat in een land met dergelijke problematiek als deze in Venezuela verzoekster haar woning is ontnomen. Ze voegt eraan toe dat een bewijs hiervan leveren onmogelijk is, nu ze niet naar Venezuela kan gaan en de nodige bewijzen hierover verzamelen.

Verder stelt verzoekster dat het een reëel gegeven is dat haar pensioen wordt afgenomen, nu een land met dergelijke hyperinflatie onmogelijk de pensioenen kan uitbetalen. Ze betoogt dat het niet is omdat haar zoon bijspringt in de kosten van levensonderhoud, medicijnen en een reis voor het bijwonen van zijn eigen huwelijk betaalt voor zijn moeder, dat alle basisrechten van verzoekster vervallen.

Verzoekster stelt dat er meer is dan een "louter verschil" tussen Venezuela en België: *"Er wordt gesproken over ongelijkheden in voorzieningen tussen deze twee landen. Als de supermarkten in Venezuela enkel koekjes, azijn en zout verkopen dan is dit geen louter verschil met België. Als er met een dagloon een ei kan worden gekocht en met een maandloon twee kilo vlees, zoals blijkt uit het artikel "Venezuela is een rijk land. Maar de regering heeft alles kapot-gemaakt", dan is de bemerking van een louter verschil incorrect. De extreme schaarste, de hyperinflatie en de politieke repressie in Venezuela maakt het de burgers onmogelijk daar nog een menswaardig bestaan te leiden."* Verder wijst verzoekster andermaal op het feit dat er een hoge mate van criminaliteit heerst en dat de overheid niet meer in de positie is hiertegen effectief op te treden.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van *"schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)"*.

Verzoekster betoogt dat bij een terugkeer naar het land van herkomst haar leven, persoonlijke vrijheid en veiligheid in gevaar worden gebracht door:

- "1. Het feit dat Venezuela niet zomaar een land is dat enkel armer is dan België, maar een land dat zodanig aan de grond zit dat het onmogelijk is om er een menswaardig bestaan te leven*
- 2. Het feit dat dit er voor zorgt dat er in zeer hoge mate criminaliteit heerst en de overheid niet meer in de positie is hiertegen effectief op te treden."*

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- "3. Artikel - Venezuela is een rijk land. Maar de regering heeft alles kapot-gemaakt*
- 4. Artikel - Human Right Watch: Veiligheidsdiensten Venezuela maken zich schuldig aan martelingen*
- 5. Artikel - Acts of violence highlight government's disregard for human rights*
- 6. Artikel - Emergency plan for refugees and migrants from Venezuela launched"*

Bij aanvullende nota van 21 november 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- "- COI Focus Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*
- COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 avril 2018*
- Venezuela. Situational update and 2019 outlook*
- Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)*
- Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)*
- 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)*
- AI-Venezuela 2017-2018*
- The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)*
- Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)*
- Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)*
- The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)*
- Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)*
- Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)".*

Voorts wordt in de nota verwezen naar de URL's van volgende rapporten: COI Focus *"Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019, beschikbaar op *"https : //www.eg.vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf"* of op *"https://www.cgvs.be/nl"*; de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019, beschikbaar op *"https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf"* of op *"https://www.cavs.be/nl"*:

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de algemene economische, sociale en veiligheidssituatie in Venezuela.

2.4.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde feiten - de socio-economische en onveiligheidssituatie - geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.3. Wat betreft verzoeksters stelling dat ze geen carnet de la patria zou hebben, en er geen zou willen aanvragen in de toekomst (notities, p. 9), betreft dit een blote bewering die bovendien niet strookt met het door haar geschetste profiel. Zo was verzoekster nooit lid van een politieke partij, nam ze nooit deel aan betogingen of manifestaties en spreekt ze zich ook in België niet expliciet uit over de Venezolaanse politiek (notities, p. 10). Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij omwille van idealistische en politieke voorkeuren bij een eventuele terugkeer naar Venezuela geen carnet de la patria zou willen verwerven. Hoe dan ook is het gegeven dat verzoekster als gevolg van haar bewuste keuze om geen carnet de la patria aan te vragen geen toegang heeft tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's onvoldoende zwaarwichtig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers niet dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling loopt (zie *infra*). Ook verzoeksters aangehaalde gezondheidsproblemen (notities van het persoonlijk onderhoud van 12 november 2018 (hierna: notities), p. 9-10) houden geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont immers niet aan dat zij omwille van haar te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat de feiten van gemeenschappelijke aard zijn en verzoekster niet aannemelijk maakt vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.4.1. De overige door verzoekster voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Verzoeksters paspoorten en identiteitskaart tonen slechts verzoeksters identiteit en nationaliteit aan, wat niet ter discussie staat. Voorts wijzen de drie gemeentelijke bewijzen van inschrijving op het adres van verzoeksters zoon in België er enkel op dat verzoekster in België bij haar zoon inwoont, wat evenmin wordt betwist.

2.4.2. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdelinge die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ van 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M'Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

2.5.2. Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster 68 jaar oud is en nooit een politiek profiel gehad heeft, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de geciteerde mensenrechtenrapporten zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

2.5.3. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, wordt in het verzoekschrift gewezen op dat “*er wel degelijke een extreme toestand van armoede heerst in Venezuela*”, haalt verzoekende partij de hoge voedselprijzen, extreme schaarste en hyperinflatie aan en verwijst naar de artikelen “*Venezuela is een rijk land. Maar de regering heeft alles kapot-gemaakt*” en “*Emergency plan for refugees and migrants from Venezuela launched*”.

2.5.4. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112). In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)*”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

2.5.5. De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*”

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Hoe dan ook waar verzoekster stelt te vrezen dat ze met het geld dat haar zoon opstuurt geen medicijnen, voeding en nutsvoorzieningen meer zal kunnen betalen (notities, p. 8), betreft dit een loutere veronderstelling die verzoekster niet kan hard maken. Immers verzoekster stelde dat haar zoon haar in het verleden regelmatig bijstond door onder meer het versturen van medicijnen en via geldoverschrijvingen (notities, p. 8-10), zodat niet kan worden ingezien waarom deze steun in de toekomst niet meer zou kunnen volstaan. Verzoekende partij kan niet stellen dat zij leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden.

Noch kan zij aantonen dat er omwille van de netelige sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen of in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

Integendeel, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoekster in Venezuela nog een appartement en wagen heeft (notities, p. 7, p. 8). Daarnaast stelde verzoekster dat ze haar hele leven in human resources heeft gewerkt bij een telefonie maatschappij en voor een bedrijf dat consumptiegoederen verkocht van merkvoedingswaren van onder meer Gelatina Royal, Delmonte en Nabisco (notities, p. 8). Verzoekster gaf aan dat ze na haar carrière pensioen ontving en dat haar zoon regelmatig financieel bijspiong om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien (notities, p. 7, p. 8). Zo stuurde haar zoon – die omstreeks 2008 Venezuela inruilde voor de Verenigde Staten (notities, p. 7) – verzoekster voedselpakketten op toen hij in Miami verbleef (notities, p. 9). Verzoekster voegde eraan toe dat haar zoon haar regelmatig geld en medicatie zond (notities, p. 9, p. 10). De steun van verzoeksters zoon blijkt tevens uit de tien voorgelegde overschrijvingsbewijzen van de periode 2014-2015. Daarnaast verzorgde verzoeksters zoon tot december 2017 een Venezolaanse ziekteverzekering voor verzoekster en onderging verzoekster elk jaar een medische controle (notities, p. 12). Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij in het verleden onder meer naar de Verenigde Staten, Costa Rica en België reisde op kosten van haar zoon (notities, p. 4-5) en dat ze voor haar aankomst in België een week als toerist op het eiland Aruba verbleef, eveneens gefinancierd door haar zoon (notities, p. 9). Voorts wonen verzoeksters broer en zus beide in een eigen woning in Venezuela, genieten deze van een pensioen en worden deze eveneens bijgestaan door hun in het buitenland woonachtige kinderen (notities, p. 6-7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zou terechtkomen.

Waar verzoekster verder aanvoert dat haar huisvesting niet verzekerd is, nu door het lange leegstaan van de woning de kans reëel is dat de Venezolaanse regering deze woning heeft ingenomen, herneemt de Raad dat dit een loutere veronderstelling van verzoekster betreft die zij op geen enkele wijze aantoonst. De Raad kan slechts vaststellen dat de Venezolaanse regering haar woning niet heeft ingenomen, nu verzoekster verklaarde dat haar vriendin haar appartement momenteel onderhoudt (notities, p. 7). Ook waar verzoekster stelt dat het een reëel gegeven is dat haar pensioen wordt afgenomen, nu een land met dergelijke hyperinflatie onmogelijk de pensioenen kan uitbetalen, kan de Raad slechts vaststellen dat ze haar pensioen nog ontvangt (notities, p. 7). Verzoekster blijft bij hypothetische beweringen.

Verder betoogt verzoekster dat het niet is omdat haar zoon bijspringt in de kosten van levensonderhoud, medicijnen en een reis voor het bijwonen van zijn eigen huwelijk betaalt voor zijn moeder, dat alle basisrechten van verzoekster vervallen. De Raad merkt op dat verzoeksters zoon haar reeds sinds meer dan tien jaar, sinds 2008 ondersteunt, zodat niet kan worden ingezien waarom hij zijn steun opeens zou stopzetten. De Raad herneemt dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zijzelf en haar familie eigendommen heeft en dat haar zoon haar financieel en materieel ondersteunt. Verzoekster tracht haar profiel te minimaliseren, nu uit haar verklaringen naar voor komt dat zij geenszins in extreme armoede leefde in Venezuela voor haar komst naar België, bovendien een sterk netwerk rondom haar heeft en de steun van haar zoon. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij ingeval van terugkeer in een mensonwaardige situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zou terechtkomen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd daar waar verzoekster aangaf dat bij haar vertrek uit Venezuela de dienstdoende *guardia* op de luchthaven in Caracas de door haar ingepakte zoetigheden heeft opgegeten (notities, p. 5). Zij stelde evenwel dat zij geen andere problemen ondervond bij haar vertrek (notities, p. 5). Dergelijk voorval, waarover verzoekster bovendien al lachend vertelde en waarover ze stelde dat dit eveneens bij andere passagiers gebeurde (notities, p. 5), betreft inderdaad een kwalijke en onprofessionele houding of nog een gemeenrechtelijk incident van ontvreemding maar kan uiteraard geenszins gezien worden als daad van vervolging of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

2.5.6. De Raad herneemt dat verzoekster niet *in concreto* aantoonst dat zij ingeval van terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst en algemene krantenartikelen die deze situatie beschrijven volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk in een mensonwaardige situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zou terechtkomen.

2.5.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Verzoekster toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.7. In de mate verzoekster aanvoert dat de artikelen 2, 3 en 5.1 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK